

Горад
гарадой

* * *

Чужына – нібы сон.
Як Бога,
Вільню ў душы нашу.
2002 г.

Пад'яжджаю да Вільні

О, пазнаю здалёк:

Гэта вежа касьцёла сьвятога Яна

Над чырвонымі дахамі

ў засьнежанай мгле.

2002 г.

Вечная Вільня

І вось, я тут ізноў

На імгненьне вярнуўся з чужыны.

Як живеца мне Вільняй!

Сонца заходзіць за сьветлы касьцёл,

Арганы, імша,

Птушак зрай.

Каўкі лятуць

з-пад шыбеніцы

Кастуся...

2001 г., Вільня

Віленка ў Вільні

Сьцяжынка бяжыць;

мураванка, касьцёл,

Сасна прамяніцца смалой.

Як быццам ня горад.

Плюскоча струмень

І пахне мінулай парой.

2001 г., Вільня

Зноў у Вільні

З вакна, дзе я ёсьць, –

Жоўты касьцёл,

Абмыты дажджом прастор.

Раней, – як быццам

усё наперадзе.

Цяпер, – як быццам

усё было.

2001 г., Вільня

Віленскі брук

Ізноў над Вільняй дождж
Прагрукаў па бруку.
Аж ня верыцца:
Такое ж каменье,
А дыхае Беларусьцю.

2001 г., Вільня

Трыпутнік

Трыпутнік на бруку расьце.
Лужы стаяць.
Дык жа й трыпутнік наш.

2001 г.

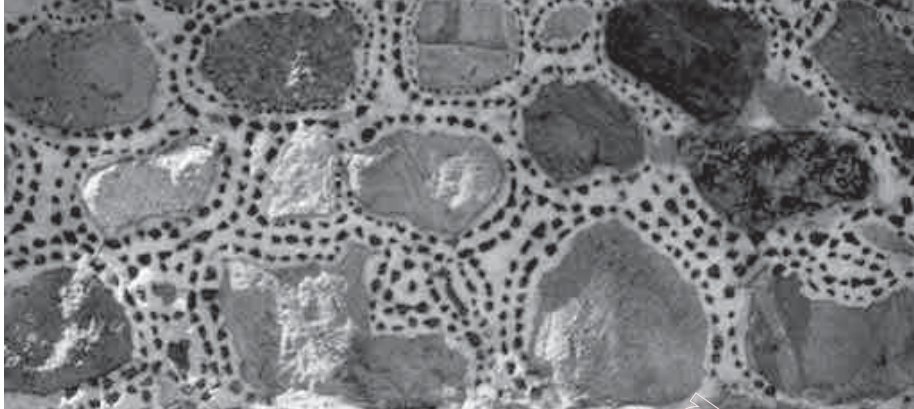
На Зьвярынцы*

Пад касцельным мурам
Дзядзька крыжыкі прадае.
Ня ведае, па-якому й казаць.

2002 г.

* Раён Вільні за Вяабасй

59. „Беларускі мур”. Віленічына. 2006 г.

Здалёку прыяжджаю ў Вільню

Цэлую ноч аўтобус гудзеў.
Вось Вільня! Вільня паўстае,
Як сон ружовы.

2003 г.

Пах дыму

Па—над вілёнскім
мокрым дахам
Дым засьцілаецца пад гзымсы.
Хтось старадаўні камянок
У дзень дажджлівы паліць.
І ажывае
ў душы
Беларусь.

2002 г.

Сьвітаньне ў Вільні

Няма нічога лепш,
Як раніца,
Калі над Вяльлёй у хмарах
Сьвятлее неба,
Белае, як пэрлямутр.

Дзяды на Росах

1. *Агні*

Гараць агні на Росах.
Тыя, хто былі беларусамі,
Моляцца за сваіх.

2. *Цені*

З узгорка крыжоў –
Мірыяды агнёў.
Нібы душы памерлых дзядоў,
Ажылі.

Сыцямнела. Дажджыць.
Апусцілася ночка з гары.
Ціха цені жывых
Адышлі.

3. *Сьвечка*

Ні помніка, ні крыжа.
Адзінокая сьвечка
трашчыць пад дажджом,
Дагарае
ў ссохлай траве.

4. *Іду ля крыжоў*

Чую польскі акцэнт –
Над магілай стаяць.
Пустата.
Расказваюць пра сабак.

5. *Росы*

Мора сьвечак гарыць пад крыжамі.
Гэта памяць жывых пакаленьняў.
Беларусаў – няма.
Пуста ў змроку магілы ляжаць.
Я тут быў выпадкова адзін
І агеньчыкі ім запаліў.

6. *Мяжа*

Калі ў Дзень Задушны
я вярнуўся з могілак,
Даў моцны, ўліўны
нечаканы дождж.
І парвалася
нітка
яднаньня.

7. *Ноч*

Ноччу ў цішы
ні душы.
Магілы, крыжы.
Бязгучна гараць агні.
Дзяды.
2000 г.

Там, дзе ляжыць Кастусь

Я – на гары Замковай.
Асенняя раса.
Там за плячыма, у даліне –
Магіла Кастуся.

Уся Вільня пад гарой.
Як некалі, прасьцяг:
Касьцёл сьвятога Яна,
Ня наш лунае сьцяг.

Загіблая сталіца,
Наш зрабаваны сьвет.
Хацеў бы памаліцца,
Марыськіна краса,
Над неадпомшчанай магілай
Героя Кастуся.

2002 г.

60. Дзень Задушны на Россах. 2001 г.

61. Сьвечкі Дзень Задушны на Россах. 2001 г.

62. Віленскія вежы. 2002 г.

* * *

Ці вернута будзе Вільня калі? –
Голас пачуўся панылы.
Вільня вернецца толькі тады,
Калі захочуць яе вярнуць.

2002 г.

Родная Вільня

У засьнежаным бэзе
Пад зван касьцельны
Чырыкаюць вераб'і.

2002 г.

* * *

Чорны кот,
Як ноч на белым сьнезе,
Крадзецца ля ракі.
Ён думае,
Што яго ня бачаць.

Стаю ў Вільні на беразе Вяльлі

Магутная Вяльля
У Вільню плыве.
Сухая трава на гары,
Стромкі бераг, абрыў,
Касачы над вадой.
Чую я, як шапоча яна асакой,
Як водар Радзімы стаіць над ракой.
Усё цяжэй і цяжэй
Мне прыехаць сюды.
Ужо чужая гаворка гучыць,
Паміраюць сябры.
Як жа гэта ўсё перажыць,
Калі забраны край?

2003 г.

Капліца пад Салечнікамі

Сінее далячынь.
І Багародзіца маўчыць.
І адб'ягае пад лясы
дарога.

2003 г.

63. Капліца ля Салечнікаў. 2003 г.

Ілюзіі Прагі

Апусьцілася сонца ў Влтаву.
Вышгарад пацягнуў – вось і Вільня.
Здаецца пайду – прагуляюся ўздоўж Вяльлі.

2002 г.

* * *

Ліст сябра з Радзімы
Успаміны вярнуў.
Хвоя пад Вільняй пахне.

2003 г.

